

något, som knyter sig till det sublimes bergslandskapet¹. Såsom af de talrika här nedan anförda exemplen framgår, mötes detta epitet i här åsyftade användning såväl i den originela, inhemska literaturen som i öfversättningarna från franskan och latinet. Beslägtade skönhetsideal hafva här smält samman, såsom också göres troligt af mythologiens hithörande skildring af Elysium, i hvilken törhända urgamla mythminnen förenats med drag från de kristnes paradis.

Grönskan tyckes hafva varit ansedd såsom en synnerligen väsentlig faktor i ett landskaps skönhet. Detta framgår redan af de förut anförda citaten, men kanske ännu mer af det språkliga sakförhållande, att adjektivet *grænn* kunde användas för att beteckna god, tjenlig (se Fritzner 2, s. 656). *Grænleikr* förekommer i betydelsen *splendor* i en visa af Einarr Gilsson (*Biskupa Sögur* 2, s. 34). Skönhet och grönska sammanställas i fråga om paradiset på ett ställe i Flatöboken 2, s. 435: *fegurð ok grænleikr paradísar*². Så berättas det ock om Erik röde, att han åt Grönland gaf dess namn, »emedan menniskor skulle mycket längta dit, om landet hade ett godt namn»³.

¹ Uttrycket *hellir fagr* (en skön klipphåla) påträffas dock *Islen-dinga Sögur* 2, s. 412.

² Jfr *gróni endi scóni*, *Helland* (Behaghels ed.) v. 4236.

³ *Eirekr rauði kallaði landit Grönland, þvíat hann lét, þat menn mjök mundu fýsa þángat, ef landit hétu vel*. *Landnámabók*, s. 105. Här må ytterligare något talas om färgernas olika kurs i den nordiska forntiden: hoppets och nöjets färg hade såsom kontrast den grå, hvilken på symbolisk väg betecknade elakhet (*gráleikr*, *Saga Haralds Harðráða* kap. 55. *Karlamagnus Saga* s. 205). Om Högne heter det: »han var den fulaste bland män och askgrå i ansigtet» (*ǫskufólr*, *Mag.* 29). Den blåbleka färgen var illa ansedd; det hette ju blå som *Hel* (*blár sem Hel*, *Njála* kap. 116); att mörkblå hud ej ansågs skön, förefaller just ej besynnerligt (*maðr er eigi var fagr yfirlits sakir þess at hann var allr kolblár á sinn líkama*, *Karlamagnus Saga* s. 54), þidriks saga underrättar om (s. 174), att den blå färgen utmärker ett kallt bröst och ett grymt hjerta; den bruna (s. 175), betecknar ära och höfviskhet (*merkir blár lítr kallt brjóst ok grimt hjarta, brúnn lítr*